

добро си го сложилъ, дано всемилостивиятъ Аллахъ ти прости. За биволитъ съ друго не мога да ти помогна, освенъ съ това писмо. Пашата ми го даде. Щомъ намъришь добичетата си, покажи го на стопанина имъ, който и да е той, веднага ще ти ги върне.

Отъ този мигъ Марко и старецътъ не знаели день почивка. Вървѣли, вървѣли, дано намърять биволитъ. Обиколили цѣлия Делиорманъ. Най-последигнали до морето

Биволитъ не намърили, но Марко се главилъ овчаръ въ

селото на стареца. Пасълъ нѣколко години овце, събиралъ грошъ по грошъ и купилъ биволина на турчина. Заплакалъ добриятъ турчинъ отъ благодарностъ, прегърналъ момчето, свой синъ го нареклъ.

Но Марко не останалъ дълго въ Делиормана. Домилълъ му Балкана. Гледалъ го, гледалъ го отдалечъ и единъ день нарамилъ торбичка, простилъ се съ турчина и тръгналъ. Питалъ, разпитвалъ, намърилъ Равна. Дете излѣзълъ отъ село, връщалъ се момъкъ. Едва го познали равненци.